

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Камелия Първанова Въззивно гражданско дело № 20221000502939 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 262323/12.07.2022г, постановено по гр.д.№ 14 541/2018г по описа на СГС, I ГО, 19 състав, е отхвърлен предявеният от А. Л. З. с ЕГН *****, срещу ЗД „Бул Инс” АД с ЕИК 831830482 иск с правно основание чл. 432 ал.1 от КЗ за заплащане на сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, реализирано на 01.10.2017 г. на АМ“Тракия“, изразяващо се в смъртта на Р. Д. С., като неоснователен. Осъдена е А. Л. З. да заплати на ЗД „Бул Инс” АД на основание чл. 78 ал.3 от ГПК сумата от 4 100 лв. – разноски. Посочено е, че решението е постановено при участие на трето лице помагач на страната на ответника – С. Д. П..

Решението е обжалвано от А. Л. З., чрез адв.Ж. Е. от САК, с доводи, че е неправилно. Възражава срещу приетото от съда, че ищцата и починалият в катастрофата не са живели на съпружески начала. Позицията се на свидетелските показания, че двамата са живели заедно в дома на майката на ищцата през една част от времето, а през друга-в дома на родителите на Р., с желание да сключат граждански брак. Били са изключително привързани един към друг и са прекарвали голяма част от времето си заедно, не са имали конфликти или раздяла. Не е съобразено и, че процесното ПТП е настъпило с кола, притежавана от майката на А., която тя е подарила на Р.. Сочи още, че след смъртта на Р., е продължила да поддържа профил в социалните мрежи в негова памет. Възражава, че не са кредитирани показанията на родителите на Р., а тези на св.А. Р..

Ответната страна-ЗД „Бул Инс” АД, представлявана от адв.Я. Д. от САК, е оспорила въззивната жалба. Сочи, че по делото са ангажирани противоречиви показания дали ищцата и починалият в ПТП са живели заедно, не е установено за какъв период от време, за да се обоснове извод за съжителство в общо домакинство. Двамата са били отглеждани и издържани от своите родители, не са полагали обща грижа за дом и домакинство, ищцата е

била ученичка, а С. безработен. Установеното, че двамата са пребивавали в жилища, собственост на техните родители, споделяли са обща страст към футболен отбор, че ищцата е присъствала на погребението на Р. С., не обосновават извод, че търпените болки и страдания от ищцата надхвърлят обичайните по интензитет и времетраене от смъртта на близък човек. Претендира да се остави без уважение въззивната жалба и да се потвърди решението.

Третото лице помагач-С. Д. П., представляван от адв.Р.П. от САК, е оспорило въззивната жалба. Сочи, че правилно съдът е приел, че ищцата не попада в кръга на активно легитимираните да претендират обезщетение за неимуществени вреди. Наличието на приятелска връзка между пълнолетен и непълнолетна не е достатъчна да обуслови извод, че ищцата попада в кръга на наследниците на починалия Р. С., съгласно ПВС №4/1961 и ПВС №5/1969г и на лицата по ТР №1/21.06.2018г по т.д.№ №1/2016г на ОСНГТК на ВКС. Претендира да се остави без уважение въззивната жалба и да се потвърди решението. В писмената защита на процесуалния представител на третото лице се поддържат доводите, изложени в отговора на въззивната жалба.

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, от надлежна страна и против обжалваем съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Ищцата по делото- А. Л. З. е посочила, че на 01.10.2017 г., около 07.25 часа, на АМ „Тракия“, км 86+400 с посока на движение гр. София е настъпило тежко ПТП. При управление на лек автомобил „Фолксваген Поло“ с рег. № ***, неговият водач С. Д. П. е заспал зад волана и в резултат на това автомобилът се ударил челно в опорна колона на рекламно-информационното табло на бензиностанция „ОМВ“. В резултат на катастрофата починал Р. Д. С.-пътник в автомобила, който живеел на семейни начала с ищцата. Вината на деликвентна била установена с влязла в сила присъда на наказателния съд по НОХД 105/18 г. по описа на ОС – Пазарджик.

Посочила е, че преди настъпване на ПТП е живяла с Р. С. в общо домакинство, с категоричното желание да сключат граждански брак след навършването от нея на пълнолетие. Същите били изключително привързани един към друг. Били отраснали заедно в един квартал, споделяли обща страст към един футболен отбор – „Локомотив“ и прекарвали огромна част от времето си заедно. След смъртта на Р., ищцата продължавала да поддържа негов профил в социалните мрежи и преживявала тежко неговата загуба.

Претендирала е да се осъди ответното дружество, като застраховател по риска „ГО“ на водача на лек автомобил „Фолксваген“, да ѝ заплати сумата от 50 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва.

Ответникът ЗД „Бул Инс“ АД е оспорил исковата претенция като неоснователна. Оспорил е, че ПТП е настъпило по посочения механизъм в исковата молба. Навел е възражение за съпричиняване от страна на пострадалия, който се е возел в лекия автомобил без поставен предпазен колан, както и е знаел, че водачът е употребил наркотични вещества. Посочил е, че ищцата не е имала сключен граждански брак с Р. Д. С. и не е от кръга на лицата, легитимирани да имат право на обезщетение. Оспорил е исковата претенция по размер.

По делото като трето лице на страната на ответника е конституиран С. Д. П., и е приет за съвместно разглеждане обратен иск срещу него с правно основание чл. 500 ал. 1 т.1 от КЗ за сумата от 26 000 лв., частична претенция, при пълен заявен размер от 150 000 лв.

Ответникът по обратния иск С. Д. П. е оспорил същия по съображения, изложени в

писмен отговор.

С решението си първоинстанционният съд е отхвърлил предявените искиви претенции, като е приел, че между ищцата и починалия не са били установени отношения на особена близост.

По делото е предявен иск с правно основание с правно основание чл.432, ал.1 ГПК, по който застрахователят отговаря за причинените вреди от застрахования, поради наличието на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за застрахования лек автомобил. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, включва ищецът да е от кръга на лицата, на които се дължи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на близък 2. този близък на ищеца да е участвал в застрахователно събитие, покрито от застраховка, което да е причинило смъртта на близкия на ищеца 3. да е налице застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния причинител при ответника 4. ищецът да е претърпял неимуществени вреди.

Безспорно между страните е, че на 1.10.2017г на АМ «Тракия», на км 86+400, с посока на движение гр. София, е настъпило тежко ПТП. При управление на лек автомобил „Фолксваген Поло“, с рег. № ***, неговият водач С. Д. П. е заспал зад волана и в резултат на това автомобилът се ударил челно в опорна колона на рекламно-информационното табло на бензиностанция „ОМВ“. В резултат на катастрофата починал Р. Д. С.-пътник в автомобила,

Не се спори и, че с влязла в сила присъда по НОХД № 105/2018г по описа на Пазарджишки окръжен съд, която е задължителна за гражданския съд съгл. чл.300 НК, е прието, че причина за настъпване на ПТП-то е поведението на водача на лекия автомобил «Фолксваген» С. Д. П., изразяващо се в предприетите от него действия по управление на автомобила в нарушение на правилата за движение - чл. 20 ал.1 от ЗДвП, пряко обуславящо противоправния характер на деянието, като същото е

извършено след употреба на наркотични вещества–тетрахидроканабинол, с които си действия по непредпазливост е причинил смъртта на Р. Д. С. и е нанесъл средна телесна повреда на друго лице, трето такова, за настоящия спор.

Въз основа на това вината като субективен елемент от фактическия състав на деянието от страна на извършителя, противоправността на деянието респ. причинно-следствената връзка между деянието и настъпилите вреди–факта на смъртта на Р. С. са установени.

Като спорни въпроси пред въззивната инстанция са очертани–правото на ищцата да претендира обезщетение и размерът на същото.

По делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Д. Г. С., който е дал показания, че приживе синът му Р. С. и ищцата, считано две години преди пътното произшествие, са живеели в жилището му. Имали отношения като между мъж и жена. Р. чакал ищцата да навърши „годините и да се оженят и деца да си правят“, като не бил свидетел на скандали между тях. Двамата ходели на „мачове на „Локото“, направили си татуировки на футболния отбор. Ищцата дошла да живее в жилището му когато била на 16 години, „може и по-малка“, като две години преди да почине Р. живеели в тях. Синът му не работел, а ищцата била ученичка. Свидетелят А. Р. П. е дал показания, че ищцата и Р. С. 2-3 години преди злополуката заживеели в общо домакинство при родителите на ищцата или при майката на Р., като били почти семейство, защото били постоянно заедно, а майката на ищцата купила кола на Р. като подарък. Впоследствие свидетелят е заявил, че двамата живеели в отделни апартаменти, но и двата апартамента били в жк „****“ и те двамата били постоянно заедно.

Дадените показания не установяват с категоричност, че ищцата и починалият Р. са

имали фактическо съжителство. Не се установява двамата да са имали собствен дом, а са живеели при родителите на един от двамата. Не се установява дълъг период от време, през който да са били заедно, за да се приеме, че е налице трайно съжителство, като и двамата са били издържани и отглеждани от своите родители.

Съгласно приетото с т.1 от ТР № 1/21.06.2018 год. на ВКС по тълк. дело № 1/2016 год., ОСНГТК, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в ППВС № 4/25.05.1961 год. и ППВС № 5/24.11.1969 год. и по изключение всяко друго лице, което е създало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Възможността за обезщетяване на други лица, извън изброените в двете постановления, следва да се допусне като изключение – само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди. Съгласно приетото в ТР № 1/2018 год. особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби, дядовци и внуци. В традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите, дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в ППВС № 4/1961 год. и № 5/1969 год. Обезщетение следва да се присъди само тогава, когато от доказателствата може да се направи несъмнен извод, че лицето, което претендира обезщетение, е провело пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания.

Въз основа на цитираната съдебна практика, въззивният съд приема, че от ангажираните по делото свидетелски показания не се установява, че ищцата има право на присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Ищцата и починалият са живели заедно в домовете на родителите си през различни периоди от време. С оглед възрастта на ищцата-непълнолетна не е възможно да се приеме, че тя и починалият в ПТП са имали фактическо съжителство. Установените отношения на близост, които са поддържали, не водят до извод, че са установени отношения на емоционална близост и силна привързаност, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за такава връзка болки и страдания от смъртта на близък човек. Обстоятелството, че двамата са споделяли общи предпочитания към един футболен отбор, присъствието на погребението от страна на ищцата на починалия, са обичайни факти, които не могат да се характеризират с изключителност. Същите не установяват, че е била налице силна и трайна емоционална връзка помежду им, че ищцата е изпитала болки и страдания от загубата на близък над обичайните. Поради това следва извод, че не се установяват отношения на емоционална близост и силна привързаност, надхвърляща по интензитет и времетраене нормално присъщите за установената връзка болки и страдания от смъртта на близък човек.

Поради изложените съображения, следва да се отхвърли исковата претенция с правно основание чл.432, ал.1 КЗ, предявена от А. Л. З. срещу ЗД „Бул Инс“ АД, за заплащане на сумата от 50 000лв. за претърпени неимуществени вреди от смъртта на Р. Д. С. при ПТП,

настъпило на 1.10.2017г на АМ „Тракия”, ведно със законната лихва.

Поради съвпадане на изводите на двете инстанции, въззивната жалба се явява неоснователна и решението на първоинстанционния съд следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК следва да се осъди А. Л. З. с ЕГН *****, да заплати на ЗД „Бул Инс” АД с ЕИК 831830482 сумата от 5700лв. Възражението за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК не следва да се уважава, тъй като минималният размер на адвокатското възнаграждение се определя съгласно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 5 580лв., поради което претендираният от 5 700лв. е близък до него.

Разноски на третото лице помагач не се дължат, тъй като обратният иск не е разглеждан.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262323/12.07.2022г, постановено по гр.д.№ 14 541/2018г по описа на СГС, I ГО, 19 състав, с което е отхвърлен предявеният от А. Л. З. с ЕГН ***** срещу ЗД „Бул Инс” АД с ЕИК 831830482 иск с правно основание чл. 432 ал.1 от КЗ срещу за заплащане на сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, реализирано на 01.10.2017 г. на АМ“Тракия“, изразяващо се в смъртта на Р. Д. С., като неоснователен, осъдена е А. Л. З. да заплати на ЗД „Бул Инс” АД на основание чл. 78 ал.3 от ГПК сумата от 4 100 лв. – разноски.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК А. Л. З. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на ЗД „Бул Инс” АД с ЕИК 831830482 сумата от 5700лв. за разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач С. Д. П. на страната на ответника ЗД „Бул Инс” АД.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____